

JAARGANG 2008 NUMMER 1

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

neem ons
GRATIS
mee

OnsKommeere
driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub van bij' DeVieze Gasten en

fotoclub van bij' DeVieze Gasten

Bij' DeVieze Gasten
Reinaertstraat 125 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Bijdragen:

Erika
Nathalie
Inke
Mark
Erik L.
Corrie
Marijke
Cindy
Davy

Fotoredactie:
Dirk

Eindredactie:
Inan, Inke, Bart

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

De wijk aan zet

EDITO

Beste lezers en lezeressen,

Voor u alweer de vierde, rijk gevulde Ons Kommeere, de eerste van tweeduizendenacht. Een jaar vol beloftes, een spannend jaar ook voor de Brugse Poort. De rode loper door de Kastanjestraat zal -via het Minnepark aan de kringloopwinkel en Bij' DeVieze Gasten- onze wijk helemaal doorkruisen. Hoe? Minnepark? Ja, Richard Minne, man van de Brugse Poort aan wie Boontje (ja, Louis Paul) een mooie brief schreef. Lees er alles over in deze Kommeere.

Een spannend jaar, want in dat park zal een en ander gaan veranderen. Er komt een louche handel in koffie en mensen, Trafiek geheten. En de Kommeere zou de Kommeere niet zijn als we daarvan niet het naadje van de kous wilden weten. Bladert u er maar rustig naar toe.

Verder doken we onder in de wereld van het islamitische Offerfeest, samen met de twee u wellicht bekende gezichten op de voorpagina. Een unieke reportage waar we, eigen lof stinkt maar soit, trots op zijn. Verder in dit nummer...te veel om op te noemen. O, ja, in het volgende nummer van Ons Kommeere hopen we u alles te vertellen over de grote Op Tocht, die op 18 mei de Brugse Poort zal doorkruisen.

Voor nu: veel lees- en kijkplezier.

De redactie

WE ZOEKEN MENSEN DIE WILLEN
MEESCHRIJVEN AAN HET VOLGENDE
NUMMER.

INTERESSE? GEEF EEN SEINTJE!

TEGENKOMST

DIE ENE

ik passeer het segherspleintje
ik stap daar een statig gebouw binnen, met een grote toren
binnen branden kaarsen en er hangen religieuze schilderijen
en alles is opgedragen aan die ene god, de enige god

ik stap 10 meter verder een kleine boekhandel binnen,
er geurt wierook en er liggen religieuze boeken
en bij het buitengaan duwt de vriendelijke uitbater mij een boekje in de handen,
het is, zoals al die andere boeken, opgedragen aan die ene god, de enige god,

maar 't is wel een andere
onlangs las ik dat er een godsdienst was die 333 miljoen goden heeft
333 000 000, fantastisch is dat toch?
fantastisch, maar niet genoeg
het moeten er namelijk 6.446.131.400 zijn
want zoveel aardbewoners zijn er namelijk

snapt ge het: iedereen is god, god is iedereen
gedaan met al het gedoe over de ene ware god
geen ambras meer in irak, in noord-ierland, in india en pakistan en waar overal nog meer
geen fundamentalisme meer, geen moderne kruistochten, geen in god we trust,
en dat de paus en de ayatollahs en de dalai lama en al die anderen niet komen klagen:
eerst waren ze vertegenwoordiger van god, nu zijn ze god
een win-win situatie heet zoiets

pas op, dat moeten niet allemaal van die goden met een superportefeuille zijn
neen, neen, de kunst zit hem in het kleine
een god van croque hawaï met ananas met veel cayennepeper
een god van de trein van kwart over acht naar sint-niklaas in gent dampoort
ze zouden allemaal bestaan en ze zijn dan allemaal even van doen
ge zult maar zonder het te weten allergisch zijn aan cayennepeper
ge zult maar net onder die trein willen springen
snapt ge

met de god van temptation island op vt4
zou dan wel eens een woordje moeten geklapt worden natuurlijk, over goede smaak en zo
en de god van mp3 spelers in brussel centraal moet dan dringend eens komen uitleggen
waarvoor dat nu eigenlijk allemaal goed was, dat spreekt

zelf zou ik dan graag de god van de bloedrode zonsondergang
na een warme, maar niet te warme, zomerdag (pakweg 17 augustus) zijn
de mensen in stilte een halfuurtje laten genieten,
meer moet dat niet zijn

Mark

GEVONDEN IN DE HAVEN: FERDI EN ARAFAT

ONS KOMMEERE VERGEZELT TWEË BRUGSE POORTERS NAAR HET OFFERFEEST

Naar aanleiding van het jaarlijks islamitisch offerfeest in december begaven wij ons met de Kommeereploeg diep in de regionen der religieuze gebruiken. We beginnen ons gesprek met Arafat. Een jonge, van energie blakende Algerijn die ons met genoeg te woord staat.

EERSTE GESPREEK
(Locatie: Bij 'De vieze Gasten')

Ons Kommeere:
Vertel eens, Arafat, wanneer gaat het Offerfeest nu door?

Arafat: 'Wel, daarnet kreeg ik telefoon van Ferdi: "We hebben een probleem!" Ik vroeg hem wat er scheelde, zie je, we hebben de executieve in Brussel...'

De executieve van de moslim-gemeenschap?

Arafat: 'Voilà, deze dient om onze gemeenschap meer structuur te geven. Hier in België bestaan er kerken en pastoors maar wij moslims hebben geen duidelijke omlijsting. Daarom dat wij een orgaan wilden creëren dat ons zou gaan vertegenwoordigen.

'Nu, volgens die executieve gaat het Offerfeest door op 20 decem-

ber, maar bij de maghrebijnen zou dit één dag eerder gebeuren, op 19 december. Zij bepalen namelijk het moment via de maanstand. Voor hen gaat het feest door tien dagen na het moment dat de nieuwe maan kan worden gezien. Het is dus bijna elk jaar discussie over de juiste datum van het offerfeest.'

Wat is de gedachte achter het Offerfeest?

Arafat: 'Die vindt zijn oorsprong terug in de profetische kracht van de droom waarin Abraham de woorden van God ontving. Abraham kreeg toen de boodschap om zijn zoon Isaak te offeren, dit ter ere van God. Hij kreeg deze opdracht als geloofstest mee. Net toen Abraham op het punt stond zijn zoon te gaan offeren, kwam aartsengel Gabriël naar hem toe met een schaap.'

Een ram! Het was een ram, Arafat.

Arafat: 'Enfin, alleszins één met

krullen, dat weet ik. Vandaar die symboliek. Dat is tevens één van de redenen waarom men in Vlaanderen liever heeft dat men ermee stopt schapen te slachten en in de plaats daarvan begint met het opsturen van geld naar de armen. 'Dan krijg je natuurlijk moslims die zeggen dat geld wel belangrijk is in het dagelijkse leven maar zich ook heel goed realiseren dat het verhaal over Abraham een algemene meerwaarde bezit. Zij zouden het negeren, commercialiseren of compromitteren van zo'n cruciale gebeurtenis zeer onrespectvol vinden jegens de man die op het punt stond zijn eigen vlees en bloed te offeren ter ere van God. Daarom houden zij voet bij stuk. Zij vinden deze standvastige daad van Abraham, een daad in wezen werd verijdeld door Gabriël en z'n ram, zo'n onwrikbaar en resoluut teken dat zij geen verdere uitleg nodig hebben.'

Als ik het goed begrepen heb slacht men het schaap, alvorens het te verdelen onder zijn medemensen?

Arafat: 'Ja. Eén derde moet men afstaan aan zijn naasten, bijna zoals vroeger wanneer men nog echt het voedsel verdeelde onder elkaar. Niet zoals nu waar men dit courant via bancontact laat gebeuren, maar bon, dit gebruik houden we bij ons tot op de dag van vandaag nog in leven!'

En alle goede moslims doen dat zo? Die moeten allemaal een schaap slachten?

Arafat: 'Alle moslims doen dat, ja. Elke moslim die een gezin heeft, is daar eigenlijk toe verplicht tenzij hij er het geld niet voor heeft. En niet alle moslims zijn praktiserend. Er zijn er die af en toe eens een pintje pakken of een concertje van Marilyn Manson meepikken. Maar tijdens het Offerfeest zijn alle mos-

lims in principe aanwezig. 'Het hele gebeuren is opgedeeld in het Suikerfeest en het Offerfeest. Het Suikerfeest valt samen met de

Arafat: 'Niet alle moslims zijn praktiserend. Er zijn er die af en toe eens een pintje pakken of een concertje van Marilyn Manson meepikken. Maar tijdens het Offerfeest zijn alle moslims in principe aanwezig'

laatste dag van de ramadan. Dan zie je alle moslims samenkomen, zij die ruzie hebben met elkaar of zij die elkaar in geen jaren meer hebben gezien. Het vervolg op het Suikerfeest is het Offerfeest. 'Au fond betekent deze jaarlijkse periode de verzameling van alle moslims, overal ter wereld: de hadj in Mekka. En dat is geen bedevaart, maar eerder een soort van verkenningstocht voor vooral jongere mensen die dit eeuwenoude offer en deze belangrijke mijlpaal in de islamitische geschiedenis op een levendige manier willen beleven, erkennen en gedenken.'

We sluiten hier ons eerste gesprek af en begeven ons allemaal samen met de auto van Arafat naar de Sea Invest loods gelegen in de Gentse haven waar men naar het schijnt al begonnen is met de voorbereidingen voorafgaand aan het Offerfeest van dit jaar.

We stoppen even bij een tankstation langs de hoofdweg en vinden er Ferdi die ons met zijn auto zal vergezellen doorheen het havengebied. Ferdi is in het gezelschap van een paar jonge gasten die, zoals wij later zullen leren, zich zullen bezighouden met de voorbereiding van de slacht.

De Sea Invest loods is een uit de kluiten gewassen havenloods aan de aanmeerkant voor Volvo autoferries. We stappen uit en schudden elkaar allemaal de hand.

TWEEDE GESPREK

(Met Ferdi, de Sea Invest loods in de Gentse haven, locatie voor het Offerfeest)

Ons Kommeere:
Ferdi, hoe kijk jij tegen het Offerfeest aan?

Ferdi: 'Dat is het belangrijkste feest, waarin de moslims hun verbondenheid met God en met elkaar vieren. Er zijn altijd wel mensen die moslims bestempelen als "zij die schapen slachten", maar veel belangrijker is het voor de moslims om samen dit feest te vieren. Ik vind het heel spijtig dat het Offerfeest van de moslims in bepaalde kranten gewoonweg verkeerd wordt belicht. Wat je ziet, is een foto van een paar bebloede schapen, terwijl dit helemaal niets te maken heeft met de essentie

Ferdi: 'Ik kan me voorstellen dat het niet zo evident is om een schaap de keel over te snijden'

van dit feest. Het gaat er om dat het feest is!

'Wij zelf hebben kerst een beetje herleid tot cadeautjes geven en eens goed gaan eten. Maar ook voor niet-christenen kan ik begrijpen dat zij dat herleiden tot een eetfeest.'

Zijn de moslims een beetje het noorden kwijt dan?

Ferdi: 'Ook zij zijn de essentie kwijt. Terwijl de moslims de essentie van hun feestviering nooit hebben verloren. Maar wij herleiden dat voor hen enkel tot: "schapen slachten".

'Trouwens, er mag ook een koe geslacht worden. Dat gebeurt dan met een paar families samen want een derde van het vlees houden zij voor hen. Een derde wordt aan de armen gegeven en één derde wordt aan vrienden, burens en kennissen uitgedeeld.'

Wat is het verschil tussen een gewone slachting en een rituele slachting?

Ferdi: 'Een gewone slachting ge-

beurt met verdoving en een rituele slachting gebeurt zonder. Ritueel slachten mag je niet thuis doen. Enkel in het slachthuis of op een tijdelijke erkende slachtvloer zoals hier. Maar nu zijn er al protestgroepen die komen zeggen dat ook de moslims tijdens het Offerfeest hun schapen voor de slacht moeten verdoven.

Dat zijn mensen die eigenlijk heel weinig van het onderwerp kennen, die zeggen dat het schaap anders te fel afziet wanneer je het de keelsnede geeft.

'Veel mensen geven dan als antwoord op de vraag hoe een schaap moet verdoofd worden: "Met een spuitje". Maar met een spuit een dier verdoven is onmogelijk, dan wordt het onrein, en is het niet meer geschikt voor consumptie. De veeartsen zouden het direct afkeuren. Ik kan me voorstellen dat het niet zo evident is om een schaap de keel over te snijden.

'Elke mens die keelt, moet een attest aanvragen in Brussel. We hebben hier twaalf ervaren kelters waarbij de mensen hun schaap kunnen brengen. De mensen zelf

leggen het schaap op het berd en de keler geeft dan de keelsnede. Het is dus helemaal niet amateuristisch.'

Wat gebeurt er dan als het schaap gekeeld is?

Ferdi: 'Wanneer het schaap gekeeld is, laat men het nog even uitbloeden alvorens het in de kruiwagen naar de stelling te brengen

waar het na de vooronthuiding wordt opgehangen om dan volledig te worden gestroopt. Na dit proces verwijdt men alle ingewanden om het tot slot in tweeën te verdelen. Achteraf wordt al het vlees in plastic zakken verpakt en neemt men het mee naar huis.'

Worden er ook zwangere schapen geslacht?

Ferdi: 'Nee. Een zwanger schaap telt niet als offer. De islam zegt dat dit niet kan omdat een zwanger schaap leven in zich draagt en dat dit dus beschermd en gerespecteerd moet worden. Sommige moslims lossen dat op door een ram te laten slachten. Anderen kopen een ooi die gescreeud is. Nog anderen hebben gewoon pech en hebben een zwanger schaap mee. Dat betekent dan uiteraard een ongeldig offer.'

Interview: Marc

Tekst: Saf

Foto's: Suzanne

EVEN SLUIK(S) STORTEN

Het moment. Je kiest vooreerst het juiste moment van je vergriep. Het is alvast een beetje plannen. Planning is noodzakelijk voor het welslagen van je onderneming. Kan je het aan of niet? Vooraf eerst alle schuldgevoelens even opzij zetten. Maar toch ook: verzint voor je eraan begint. Neen, zeker nooit je eigen stoep bevuild. Dat voorzeker niet. Ook niet het altijd mooie stoepje van je buur. Hoor ik haar of hem al zeggen: het is alweer van dat en niemand die iets heeft gezien, natuurlijk.

Alvast het moment vastleggen en dan mijn wandeling uitstippelen. Ach ja, dat is wellicht niet zo nodig, denk je. Mispoes, nooit datzelfde routineuze rondje van de buurt. Nooit gewontes scheppen. “Ze” zouden het wel eens kunnen merken. Je weet nooit.

Fifi mag ook even mee, want dat plasje kan niet worden uitgesteld. Zo weten wij het tijdstip al. Fifi houdt van haar

wandeling, maar het wordt een beetje werken voor mij. Het moeilijkste blijft het opmerken van glurende ogen. Dat zit mij altijd dwars. Een wandeltocht op de Brugse Puurte. Niemand zal weer iets merken. Wij hopen het toch. Het moment is rond valavond.

Neen, niet de Bevrijdingslaan. Daar zijn altijd te veel onschuldige toeschouwers. Er zijn meerdere mogelijkheden. Onze wandeling gaat langs de netjes geparkeerde wagens, maar er doet zich geen enkele kans voor.

Even was er iemand die stond te kijken, daarna een wagen die zich plots in het verkeer wou voegen. Alweer geen chance! Toch opletten. Het prijskaartje is zeer zeker hoog. Ze lachen er niet mee. Kunnen wij ons niet echt veroorloven. Ik hou het plastic zakje van een bepaald merk stevig/losjes vast. Het is niet zomaar een zakje. Het is een heel duur zakje wanneer ik er mee word gesnapt.

Nog altijd onschuldig zet ik mijn wandeling verder. Wachtend, speurend naar de juiste plaats, naar dat ideale dropplaatsje. Geduld, dat moet je hebben in dit niet zo onschuldige beroep van... sluikstorter.

Stoort het je me te horen bekennen? Hoe het precies in zijn werk gaat? Die geslepenheid, die vastberadenheid, die zogenaamde onschuld. En dan, pats... daar gaat het zakje huisvuil tussen twee geparkeerde wagens in tegen de vlakte. Nu niet rondkijken. Nu gewoon doorgaan, niet sneller... Even Fifi checken of zij haar pipi al heeft achtergelaten en die Volvoband heeft mooi gemaakt. “Kom, Fifi,” zeg ik, dat is dan weer genoeg gewerkt voor vandaag. “Braaf meisje,” zeg ik. Kunnen wij even rustig onze wandeling afwerken.

Morgen komt er een nieuwe dag, kiezen we dan even een andere straat, want je wil ook niet altijd dezelfde straat zien, wel? Neen, dat dacht ik dan ook!

Erik L.

Foto's: bovenste Markass, onderste Dirk

SOCIALE HUISVESTING

BEWONERSCONGRES VAN VIVAS IN OOSTENDE, 29 SEPTEMBER 2007

Vivas staat voor Vereniging Inwoners van Sociale Woning. Deze vereniging is al enkele jaren bezig om de samenwerking tussen de bewoners en de verschillende maatschappijen beter en dus leefbaarder te maken.

Vanuit Gent vertrokken we met 78 personen per bus, onder hen mensen van het Rabot, Nieuw-Gent en de Leiekaai. Dit alles onder leiding van onze voorzitter Theo Janssens en twee personen van Samenlevingsopbouw Gent. Een van hen, Kris Dom, speelde in Oostende de rol van dagpresentator. Een keukenwekkertje vergezelde hem, zodat hij de tijd van de verschillende sprekers in het oog kon houden. Zelfs Minister van Wonen Marino Keulen moest zich daar noodgedwongen aan onderwerpen. De mede-voorzitters van Vivas, Lea Mutsaert van Antwerpen en Robert Janssens van Genk, hadden tussen 11.30u en 12u een vraaggesprek met hem op het podium en moesten zich dus ook aan deze tijdslimiet onderwerpen.

Voordien, tussen 11u en 11.15u, was er een korte openingstoespraak door Theo Janssens en kwam er een voorstelling van het logo en de website van Vivas door Tom de Cock. Van 11.15u tot 11.30u was het de beurt aan mevrouw Vanessa Vens, directrice van de Oostendse Haard, om uitleg te geven over hoe alles bij hen draaide. Tussen 12u en 13u kregen we een huurtest om in te vullen. We

mochten punten geven aan verschillende facetten van de buurtwoningen en onze maatschappij, en deze punten na-dien optellen. Zo konden we zien hoeveel ze scoorden op 100. Een mevrouw had zelfs een 100 op 100.

Daarna trok heel de massa naar een grote zaal om te eten. Er was plaats voor iedereen. De bediening verliep perfect, alsof ze gerepeteerd was. Hierbij wil ik al die vrijwilligers mijn oprechte dank betuigen. In de namiddag konden we nog kiezen uit verschillende activiteiten, maar door het lange zitten en het mooie weer kozen velen voor een flinke wandeling. We zaten namelijk vlak aan de zee, meer moest dat niet zijn.

Om 17u vertrok iedereen met de daartoe bestemde bus huiswaarts. Volgende steden waren vertegenwoordigd; Mol, Ronse, Genk, Gent, Oostende, Maasmechelen, Antwerpen, Mechelen, Roeselare; aantal aanwezigen: 265. De ontvangst was in De Kinkhoorn geweest tussen 10u en 10.30u met koffie en koeken. Bij het binnenkomen hadden we allemaal een plakker met onze naam en herkomst gekregen om op het T-shirt te plakken plus een map met het verloop van het congres. Dit hele programma verliep perfect en kan als voorbeeld dienen voor een volgende.

Corrie

VAN DE BRUGSE POORT NAAR PALESTINA ...OP DE FIETS

ANN, ELS EN INEZ OP ZOEK NAAR VREDE IN HET MIDDEN-OOSTEN

In Ons Kommeere 3 vertelden Ann (40), Els (33) en Inez (36) over hun plan om in april 2007 samen met driehonderd vrouwen uit dertig verschillende landen gedurende twee weken in Syrië, Jordanië, Libanon en Palestina te fietsen met de organisatie "Follow The Women". Nu zijn ze terug en ik ging eens horen hoe het geweest is. Inez kon er die dag niet bij zijn, maar Ann en Els hadden meer dan genoeg te vertellen.

ONS KOMMEERE: Jullie vertrokken in Syrië. Hoe verliep de aankomst?

Ann: 'Op de luchthaven van Aleppo werden we naar de vip-ruimte in een poepsjieke zaal gebracht.'

Els: 'Waar we werden opgewacht door een grote sponsor die ons naar de universiteit bracht waar we sliepen.'

Ann: 'Nog een kleine anekdote mischien: bij de tussenlanding in Damas-

cus vonden we geen slaappleats op de luchthaven. We mochten dan in een bidplaats voor vrouwen slapen. Dat was heel speciaal.

Els: 'We stonden ook in alle kranten. De organisatie is heel bekend in die landen. In Syrië werden we eigenlijk constant behandeld als vips.'

Hoe kwam dat?

Els: 'Voor een stuk uit veiligheidsoverwegingen. Als we ergens naartoe re-

den, zowel met de fiets als met de bus, was dat constant onder politiebegeleiding en werden alle straten afgezet.'

Ann: 'Madam Assad, de vrouw van de Syrische president, steunt dit initiatief enorm. Ze heeft ook een heel stuk mee gefietst, wat er wel mee te maken zal hebben. In Libanon was dit bijvoorbeeld totaal niet het geval. Daar moesten we soms zelf een weg zoeken langs drukke banen.'

Hoe ging het fietsen?

Ann: 'Het fietsen viel al bij al wel mee. Mijn conditie is nul, en toch waren wij echt bij de beste fietsers. We hebben afgezien en gezweet, maar het was plezant.'

Els: 'Bij de meisjes uit het Midden-Oosten verliep het vaak iets minder vlot. Zo zijn er een paar serieus gevallen omdat ze het helemaal niet ge-

woon waren om te fietsen. Ze hadden een aantal keer geoefend, maar dat was het dan ook. Tijdens de tocht was het eigenlijk het gevaarlijkste om net naast de meisjes te fietsen die het niet gewend waren.'

Hoe verliep het contact met de vrouwen onderling?

Ann: 'De organisatie deed geen moeite om contact te stimuleren, terwijl het net onze bedoeling was die vrouwen, die culturen te leren kennen. Dat was jammer. In de bus gingen we wel naast vrouwen uit conflictgebieden zitten, wat vaak intensieve gesprekken opleverde. Zoveel vrouwen, zoveel meningen, zoveel verhalen die je hoorde. Eén van de belangrijkste conclusies die we kunnen trekken is: er is daar geen zwart of wit. Er zijn geen goeie en geen slechte. Het conflict is zo'n ingewikkeld kluwen dat het moeilijk is om te zeggen: het is zus of zo.'

Zouden jullie weer meedoen?

Ann: 'Ondanks alle kritiek heb ik het gevoel nog iets te moeten afronden. Ik ben er achteraf een paar maanden niet goed van geweest. Dat kwam omdat

Ann: 'Madam Assad, de vrouw van de Syrische president heeft ook een heel stuk mee gefietst'

we voornamelijk hebben afgerond in Palestina, waar we ook de muur hebben beschilderd. Het was een serieuze confrontatie. Je had de Israëlische kant: bloemen, mooie wegen, mooie huizen. En aan de Palestijnse kant zag je armoede, kapotte wegen en dito auto's, miserie, aparte wegen, aparte nummerplaten, veel checkpoints. Je hoort wel van die muur, maar door de fysieke confrontatie ermee was ik helemaal van mijn melk. Dat dit nog bestaat in deze tijd en dat niemand er wakker van ligt, is eigenlijk onvoorstelbaar. We kregen bovendien ook de onzichtbare problemen in verband met die muur te horen.'

Els: 'In die landen zorgt de man normaal gezien voor de inkomsten van

zijn gezin. Door de checkpoints en de muur kunnen ze echter niet meer gaan werken en hebben ze geen sociaal netwerk meer. Ze moeten thuis blijven, worden depressief, hebben geen inkomsten, enz. Hierdoor treden vrouwen wel meer in het publieke leven. Zo organiseren zij bijvoorbeeld vluchtelingenkampen. Maar de frustratie van de mannen zorgt vaak voor agressie binnen het gezin, die zich voornamelijk uit in veel incest en mishandeling. Ook krijgen jongeren die rondhangen bij de checkpoints, drugs van de Israëlieten. Dit om hen kalm te houden en om de Palestijnse gemeenschap intern te ontwrichten, om de criminaliteit te bevorderen.'

Ann: 'En dan kan je bijna niet anders dan sympathie hebben voor de Palestijnen, al is het belangrijk om bewust te blijven van het zwart-wit denken. Het Israëlische beleid maakt alles kapot, maar dat vertegenwoordigt ook niet alle Israëlieten.'

Zijn er nog ervaringen die jullie zullen bijblijven?

Els: 'In Jeruzalem was er een groep

Israëlische kindjes op schooluitstap. Zij werden bewaakt door twee mannen met kalasjnikovs. Je stelt je daar vragen bij, terwijl dat voor die kinderen heel gewoon is.'

Ann: 'Ik herinner me ook dat we op de bus zaten met vijftig kwetterende vrouwen. Er kwamen een drietal soldaten opgestapt en plots was het muistil. Je kon een speld horen vallen. We durfden zelfs niet te kijken. Het was bewuste intimidatie.'

Zouden jullie het andere vrouwen aanraden?

Els: 'Ja, je weet op voorhand niet goed waar je aan begint, maar je wordt geconfronteerd met alles wat we net vertelden. Vaak zijn de Jordaanse en Syrische vrouwen Palestijnse vluchtelingen en die bekijken het allemaal met een andere bril. Het was meer uit solidariteit met de vrouwen dat we zijn gaan fietsen. Achteraf stelde ik me de vraag of we hen daarmee ook effectief hebben kunnen helpen. Het

Els: 'Als we ergens naartoe reden kregen we politiebegeleiding en werden alle straten afgezet.'

is me nu duidelijk dat je meer zicht krijgt op dat conflict en dat je die inzichten meeneemt naar je eigen land.'

Ann: 'Wij leiden een comfortabel leven. Voor vrouwen uit die landen is dat helemaal niet vanzelfsprekend, noch materieel, noch politiek gezien. De politiek heeft een enorme invloed op hun vrouwzijn, op hun gezin, op hun materiële leven. Je ziet in dat we het hier wel redelijk goed hebben. Ook het interculturele begrip en bewustzijn zijn veel waard. Je stelt

je de vraag: wat is het verschil tussen hier vrouw te zijn en daar? Dan kijk je met een andere blik naar de Arabische vrouw hier; je krijgt wat meer begrip en openheid. Hier is het namelijk evenmin een zwart-wit, maar vaak een gekleurd verhaal. En dat is net het mooie eraan. Daarnaast leer je het 'wij zijn de Belgen' te doorbreken; zij zijn evengoed Belgen. Ook al dragen ze een hoofddoek, zijn ze moslim en hebben ze een ander manier van leven! Maar dat maakt het dan net fijn. Achteraf kan je de verschillen meer appreciëren.'

Cindy

foto's: Follow the Women

De fietstocht wordt ieder jaar in april georganiseerd. Voor meer informatie:

WWW.FOLLOWTHEWOMEN.COM

favoriet plekje:

MADELIEFJESSTRAAT

Negen keer ben ik al verhuisd, waarvan zes keer in Gent. Van kamers in de studentenwijken tot de Brugse Poort, nu. 'De Brugse Poort, of wa!?'.

Een wenkbrauw schiet de hoogte in. Ik s-muil mee. Zalig de armen. Dus vertel ik niet over hoe ik op de fiets het stratenkluwen inrijd. En thuiskom. Dagelijks. En ook niet dat de Turkse bakker de lekkerste Börek verkoopt. Dat de hoofddader op zondag kleurig gonst. Dat je er goedkope paprika's en olijven kunt halen. En al zeker niet over mijn Madelifjesstraat, waar de zusjes Febe en Yana de lente mee op gang trekken. Over Daniël, de buurjongen met Afrikaanse roots en een Nederlands accent, die elke dag door de brievenbus komt vragen of ie m'n 'poesje mag aaien'. Waar de mensen bij de minste zon op de stoep ontbijten, theedrinken, leven. Het nieuwe speelplein op de hoek. Stoepkrijttekeningen. Bloembakken. Kleurige gevels. Weggehaalde tegelgeveltuintjes. 135 nationaliteiten. Thuis. Dagelijks.

'Maar wel een héél mooie naam, Madelifjesstraat.' Grinnik. 'Ja.'

Inke
foto's: Dirk

een koffiehuis VOOR HET MINNEPARK

Vzw Trafiek begint Louche handel in koffie en mensen

Op een druilerige middag arriveer ik bij Hilde Verschaeve van Trafiek. We gaan spreken over de plannen die Trafiek heeft met de oude directeurswoning. De woning ligt aan het officieel nog naamloze park tussen de Kringloopwinkel en De Vieze Gasten, en wordt dit jaar verbouwd tot koffiehuis. Hilde (38) was al betrokken bij het project “de Brugse Poort naar de Wereld”.

Ons Kommeere: Vanwaar de naam Trafiek?

Hilde: ‘Trafiek, dat komt van het idee van verkeer in alle richtingen, beweging, uitwisseling en handel. We noemen het ook “louche handel in koffie en mensen”. Koffiehandel en mensenhandel, maar we willen daar gewoon mee zeggen: er zit een kantje of een geurtje aan, het is niet gewoon een tearoom.’

Wat gaan jullie precies doen?

‘Er is in de Brugse Poort een tekort aan ontmoetingsruimtes. Wij willen een ruimte die vanuit een zelforganisatie start, niet iets dat georganiseerd wordt door de stad of door klassieke verenigingen. ‘We willen proberen om heel divers te rekruteren. Eigenlijk betekent rekruteren: mensen uit hun kot krijgen, zonder dat ze daar ‘k weet niet hoever moeten voor gaan natuurlijk.’ Met ons koffiehuis willen we zo’n plek creëren. Het is ook een vzw natuurlijk, het is geen zelfstandige onderneming van een individu. Dat huis wordt het kloppende hart van onze vzw. Het

is de bedoeling dat wij langzaamaan buiten ons gebouw treden en dingen gaan doen in de buurt.’

Hoe is het project tot stand gekomen?

‘Ik had de idee om een soort koffiehuis annex leescafé te beginnen en de

stad heeft dat opgevangen. Ikzelf heb gedurende lange tijd op de universiteit gewerkt en ik had dat wel wat gehad. Ik zit al even zonder werk en ik zocht een nieuwe uitdaging, iets sociaals. En

‘We willen meer leven in de buurt brengen’

de stad zocht nog een club die iets met de directeurswoning wilde doen. ‘Toen de stad vroeg of ik geïnteresseerd was, dacht ik van: “slik, ja, ’t zal wel zijn”, maar ik dacht ook direct van: “Ik zie dat niet zitten als commercant, want ik heb geen zin om iets te doen op zo’n fantastische plaats en enkel je portefeuille te vullen”. Toen ben ik gaan nadenken met wie, en heb ik gekozen voor Els, Kurt en Geert.

‘Volgens mij is de gemeenschappelijke deler van ons vier dat we ons heel betrokken voelen bij de buurt en het project én dat we alle vier meer leven in de buurt willen brengen. We zijn ondertussen al een tijdje bezig met de voorbereiding en ik vind ik het heel tof dat we zoveel vertrouwen gekregen hebben van de mensen van de stad en ook bij de dienst patrimonium. Je krijgt zo’n kans geen twee keer in je leven. Zoals ze zeggen: “Het juiste verhaal op het juiste moment”. Wij nemen de directeurswoning in erfpacht en huren het gebouw voor 36 jaar voor een heel lage prijs en dat geeft ons meteen ook wat zekerheid. ‘Daar staan wel een drietal dingen tegenover. Zo moeten wij de verbouwingen zelf doen. De stad heeft de buitenkant gedaan, en wij kunnen de binnenkant inrichten zoals we het zelf willen, maar dat wil natuurlijk wel zeggen: centen. De tweede voorwaarde is dat er horeca in komt. De derde voorwaarde is dat wij de zaal op de eerste verdieping gratis ter beschik-

king stellen aan mensen uit de buurt.

Het verbouwen en het opstarten kost veel geld, hoe gaan jullie dat doen?

‘Aangezien we geen subsidies hebben, moeten we het geld allemaal zelf opheffen. We zijn wel naar Netwerk Vlaanderen gestapt. Zij hebben een vennootschap Netwerk Rentevrij, die

rentevrije leningen verstrekt. Daar hebben wij ons project voorgesteld. Voor elke euro die wij renteloos van vrienden lenen, stelt Netwerk Rentevrij er twee renteloos ter beschikking. Met dat geld kunnen we de renovatie en het koffiehuis inrichten. Die lening moet in 15 jaar afbetaald worden.’

Welke verbouwingen gaan jullie doen?

‘Beneden komt het koffiehuis met een groot terras. In het koffiehuis is één grote ruimte en een kleinere aparte ruimte. Daar kunnen bijvoorbeeld verenigingen vergaderen, zonder in de drukte van het koffiehuis te zitten en zonder de grotere zaal op het eerste verdiep te moeten reserveren. Op het gelijkvloers is er ook een keuken en aan de zijkant zit een aparte ingang voor de zaal, het appartement en de toiletten, die ook van buitenaf te gebruiken zullen zijn.

‘Op de eerste verdieping voorzien we een multifunctioneel buurtzaaltje. Dit zal voor allerlei activiteiten gebruikt kunnen worden, maar het is niet bedoeld als fuifzaal. We hebben speciaal in onze plannen laten opnemen dat je in de zaal kan komen zonder door het koffiehuis te gaan, omdat we niet willen dat mensen het gevoel hebben van: “Ik gebruik dat hier, dus ik moet hier iets drinken”.

‘Op de bovenverdieping gaan we ook een appartement inrichten. Er gaat ook iemand wonen, zodat er altijd iemand aanwezig is in het gebouw die een oogje in het zeil kan houden.

Je sprak daarnet over een terras, maar het park waaraan het ligt is nog niet aangelegd.

Het park wordt helemaal nieuw aangelegd, er wordt zelfs een vijver voorzien. Ons terras zal deels aan de vijver

‘De uitwisseling met onze buren is heel belangrijk’

liggen. Het zal sjiek worden! Momenteel heb je al de kringloopwinkel en de Vieze Gasten. In de oude klaslokalen naast de poort komt het restaurant van Mohammed van de Mimosa, en dan heb je ook nog SKIL, een bedrijf dat hulpmiddelen levert voor mindervaliden.

Gaan jullie ook samenwerken?

‘De uitwisseling met de buren is heel belangrijk. Een idee is dat wij meubels bij de kringloopwinkel kopen. Als bezoeker van het koffiehuis kun je dan bijvoorbeeld een stoel kopen als je erop gezeten hebt. Er komt zeker een feest bij de opening van het nieuwe park, maar dus ook een soort permanente samenwerking. En we mogen ook de andere organisaties in de buurt niet vergeten, zoals het buurtcentrum, het meisjeshuis, het wijkgezondheidscentrum... Het meewerken aan buurtfeesten is maar één voorbeeld.’

De basis voor Trafiek blijft toch het koffiehuis.

‘We hebben een buurt- en horecafunctie. We zijn een sociaal project en willen eerlijke producten aanbieden, bijvoorbeeld koffie van de Mexicaanse Zapatisten, voor een zo laag mogelijke prijs. Als eten geven we enkel biologische soep en vegetarische spaghetti. ‘We zullen geen alcohol schenken. We zijn overdag open en willen geen verslaving onderhouden. Bovendien leven we in een multiculturele buurt: alcohol mag geen struikelblok vormen. Buiten eten en drinken is het ook wel de bedoeling dat er wat activiteiten te doen zijn. Filmvoorstellingen, quizzen, voetbalwedstrijden op tv, stille concertjes, in feite alles wat leuk en gezellig is. Maar het kan evengoed dat je gewoon een krant of boek komt le-

zen of een babbeltje slaan. We willen een divers, breed buurtpubliek aanspreken, dat houdt van een mix van culturen. We willen dat mensen zich betrokken voelen, en zo een soort netwerk vormen.

Kan je uitleggen hoe je dat netwerk ziet?

‘Als vzw gaan we ook werken met vrijwilligers. Maar we willen dit vrijwilligerswerk ernstig nemen. We spreken over Trafikanten, de vrienden van Trafiek, vrijwilligers die zich betrokken voelen bij het project. Mensen die niet zomaar eens een taakje komen doen, maar geïnteresseerd zijn in het project zelf. Trafikanten zullen actief bij het reilen en zeilen van Trafiek betrokken worden. Ik denk gewoon dat er heel veel mensen zijn die zich als vrijwilliger ergens engageren, omdat ze op zoek zijn naar vriendschap, naar zingeving en naar tijdsbesteding.

‘In die zin zullen al de mensen in de buurt, die gebruik maken van de buurtruimte, gezien worden als participanten van Trafiek, omdat zij ook mee – maken dat onze vzw een kloppend hart wordt. Mensen kunnen mee bepalen wat we zijn. Anything goes, als het past binnen de geest van het project. Een beetje zoals dit bij het bouwen van het passiefhuis van de Vieze Gasten is gebeurd.

Ik zie het al helemaal voor me, op het terras in het zonnetje, met een lekkere Zapatista koffie, een theetje of een versbereide soep. Wanneer gaan jullie open?

‘Er hangt veel af van de goedkeuring van de bouwaanvraag en hoe snel we dan kunnen verbouwen. Maar we streven ernaar om in het voorjaar van 2008 open te gaan, liefst het eerste weekend van mei. Bovendien word ik de betaalde kracht voor het koffiehuis en wil ik zo snel mogelijk beginnen. We gaan er een lap op geven zeker! Het gaat tof zijn.

Bedankt. We kijken ernaar uit!

Nathalie
foto's: Marc

Voor Ecko en zijn hond

CORRECT WASSEN IN DE BEVRIJDINGSLAAN

Let love rule and respect man

Woensdagnamiddag, de regen tikt tegen de ruit... het is koud buiten.

Ik zit naar de wasmachine te staren en zie m'n blauwe rokje rond en rond en rond draaien.

Ik droom weg...

Waarom draait de machine niet vierkant of driehoekig of zelfs achthoekig?

Weet jij dat, Ecko?

Ja, omdat het anders niet werkt, zeker, een simpel antwoord op een vrij moeilijke vraag. Als een wiel niet rond was, zou je ook niet met je fiets kunnen rijden... wel, met de wasmachine idem. En als een wasmachine niet meer functioneert, dan kan je ook je was niet doen en zou 'correct was' niet meer bestaan.

Maar dan kunnen we nog altijd naar Sneeuwvitje, hé Ecko... Want daar is je was witter dan wit, zacht, en je moet het wasgoed zelfs niet in de machine stoppen. De kabouterijtjes doen dat allemaal voor jou... Zeg, geloof jij trouwens in sprookjes? Geloof jij dat alles op het einde goed komt en iedereen uiteindelijk lang en gelukkig zal leven?

Nee, ik geloof niet in sprookjes, ik geloof niet in Jezus, ik haat de paus en ik haat Bush. Ik heb wel respect voor het boeddhisme en zouden er wat meer juiste mensen op de juiste plaats staan of zitten of springen, dan zou de wereld er toch wel iets beter uitzien.

Wie is jouw steun en toeverlaat?

Mijn hond, hij is nu een jaar bij mij en ik heb hem heel goed opgevoed... ik heb hem trouwens horen geboren worden via MSN.

Hij heeft mooie ogen, hè, maar hij kijkt wel wat triestig...

Ja, soms voelt hij zich wat eenzaam ... ook voor honden is het leven niet altijd even rooskleurig.

Ben jij eenzaam, Ecko?

Ik leef graag alleen, maar af en toe is m'n leven wel wat kleurloos. Maar dit gesprekje hier met jou, zo samen omringd door de geur van wasverzachter... wel, dat doet wel deugd. Dank u wel.

Als we elkaar nog eens tegenkomen in de wasserette, Ecko, wel, dan mag je mijn wasverzachter gebruiken... zij heet 'fee'.

Bedankt.

De machines zijn ondertussen gestopt. Dissonante sokken worden naast fleurige kousen gelegd...

Ga jij als eerste naar buiten, Ecko...

Neen, ik vertrek niet graag als eerste, maar ik vind het ook niet tof als ik iemand zie vertrekken.

Kom dan, we gaan samen naar buiten, gewoon naast elkaar... met een beetje plaats ertussen... voor je hond! Ga jij trouwens op je blote voeten naar buiten, Ecko?

Ja, want ik ben mijn schoenen thuis vergeten...

Ach zo... voorzichtig, hé...

Foto: Ester

Foto: Ester

Foto: Marie

Foto: Ester

VAN UW STOEL

Ge waart zeventien something en voor het eerst last ge een boek dat u bijkans van uw stoel deed vallen: De Kapellekensbaan, van Louis-Paul Boon (1912-1979). De dagelijkse beslommeringen van Johan Janssens, Tippetotje, mossieu colson van tministerie, Ondineke en natuurlijk boontje zelf, ontroerden u en grepen u bij de keel, al was een grimlach of zelfs een schaterlach nooit ver af. Merci Louis.

Ge waart al wat ouder en Boon kwam te sterven en ge waart er getuige van hoe in Aalst de gewone mens, plastic zakje van den Aldi in de hand en tot tranens toe beroerd, stond aan te schuiven om hem een laatste groet te brengen. Rust zacht Louis.

En nog veel later, ondertussen zijt ge verknocht aan de Brugse Puurt in Gent, komt iemand, dank u Frank V., komt iemand u dus vertellen dat Boon ooit over deze wijk een brief schreef aan Richard Minne, die grote Gentse dichter, en ge leest die brief, zo schoon, en 't is nog niet al want Minne antwoordt dat hij in deze wijk een groot deel van zijn jeugd kwam door te brengen, in de Phoenixstraat met name. Val nu dood.

Dan gebeurt er van alles. Bij De Vieze Gasten rijpt het plan om het belendend parkje meteen maar het Minne-parkje te noemen. Want zoals Boon constateert is er in heel Gent geen straat of park of plein of cité naar Minne genoemd, bovendien kan iedereen zich bij het woord "minnen" wel iets voorstellen en als ironische knipoog naar die van Brugge met hun water kan het ook tellen me dunkt.

Vervolgens geven zoon Jo Boon en zijn vrouw Lucienne vriendelijk de toelating om de tekst in Ons Kommeere te publiceren en ze maken bovendien grondig hun huiswerk:

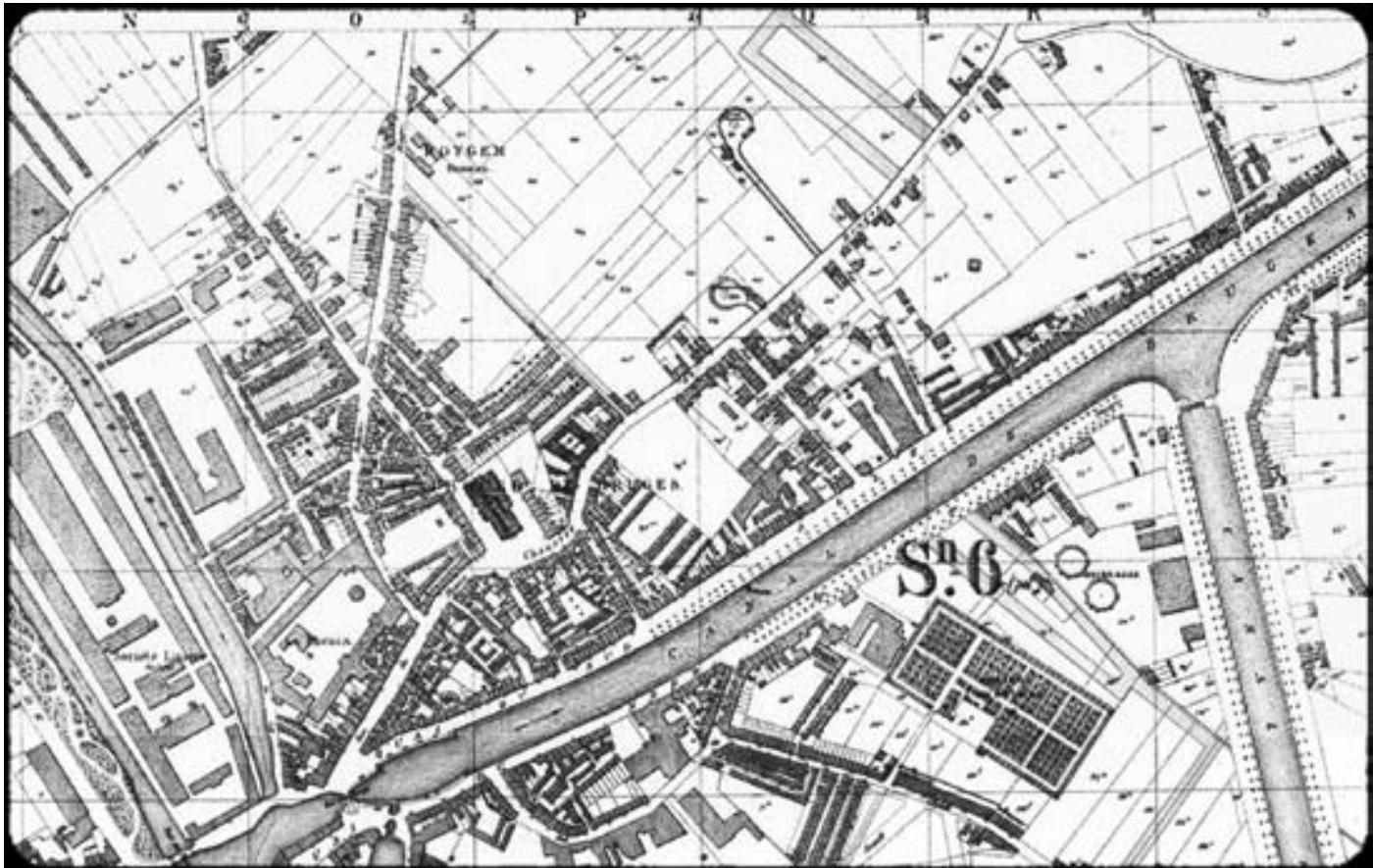
Beste Mark
Op 19 maart 1951 kopen mijn grootouders een wasserij "De Kabouter" in de Acaciastraat te Gent.
Zijzelf gaan dan wonen in de Kastanjestraat 9 te Gent.
Ze hebben na twee jaar deze wasserij terug verkocht en zijn terug gekomen naar Aalst (maart 1953)
Louis zou tijdens deze periode (periodiek en/of regelmatig) vanaf maandag tot en met donderdag in de wasserij gewerkt hebben.

In de wasserij:
Jef Boon (mijn grootvader) deed de stookketel.
Frans Boon (broer van Louis) was chauffeur.
Josephine (vrouw van Frans) was de meid voor alle werk.
Louis schreef het gewicht van de was van de klanten in, alsook de gebruikte producten per klant en maakte de rekening.
Stella (mijn grootmoeder) deed er niets.

Vriendelijke groeten,
Lucienne en Jo Boon

Beseft ge wat dat betekent?
Dat Stella de slimste was van de hoop natuurlijk, maar ook dat de cirkel rond is, want ge moet weten, De Kapellekensbaan werd uitgegeven in 1953! Wat dus moet betekenen dat Louis er een stukje aan werkte...in de Brugse Puurt.
Of anders gezegd: een groot schrijver schreef een stukje van zijn meesterwerk, dat bovendien de literaire wereld van toen danig overhoop haalde, hier achter de hoek.
Ge zoudt voor minder van uw stoel vallen.
Toch?

Mark

RICHARD MINNESTRAAT

boontje aan minne: ik heb een werk, voor een paar weken, ginder in de buurt van de bevrijdingslaan waar het stom en grijs is om er bij dood te vallen.

...hier in deze stad, die oud en blind is, ziet ge slechts de huizen, de straatstenen, en daarboven een smalle streep hemel gelijk een stuk smotrig zeildoek. Ik, andreas mottebol, kom daar toe in de morgen van zeven uur, als de straatlantarens nog wat branden, de schemering begint door te breken en langs alle kanten de fabrieksirenen aan het gillen gaan. Ik beschrijf u deze stad, polpoets, en ge zijt verwonderd niets te horen over alomgeroemde gravenkastelen en belforten waarop draken werden geplaatst. Ik heb hier aan deze kant van de stad nog geen gravenkastelen gezien, maar lange rijen van vuile arbeidershuizen, zoals er te terneuzen één lange rij van vuile huizen achter de labor is. Zij liggen daar gelijk horizontale linealen, en kunt u zoiets stom en dodend niet voorstellen... ge kunt u die lijken van straten niet voorstellen, die men gelijk op een begraafplaats naast elkaar in ontelbare rijen heeft

neergelegd. En ook moet ik er de blinde straten beschrijven, de cité's gelijk men dat noemt... almet-eens eindigt zo een lijk van een straat op een stuk muur, op een rij palen, op een schut van ijzeren platen. Af en toe vergist ge u van cité, en loopt ge dood op een oude afgebrokkelde en met mos begroeide muur, en weet ge dat ge u vergist hebt en op uw stappen moet terugkeren : het is hier de cederstraat in plaats van de sparrestraat,

want ja, polpoets, om elke vergissing te verhinderen heeft men al deze grauwe straten, al deze lijken van naast elkaar gelegde cité's een naam gegeven : een bloemen-naam, een bomennaam. Rond uw zogezegde villa staat er een spar en wat zilverberken... hier ziet ge alleen het naamplak met het woord ceder of zilverberk. Geen tak, geen blad, geen bloem is daar te zien... in de lente bloeien daar alleen de stenen, en in de herfst zijn er in plaats van vruchten weer dezelfde stenen... en toch heet het er de notelaarstraat en hazelaarstraat. Het volk dat daar in de cederstraat woont heeft nooit een ceder gezien... het heeft nooit gezien hoe de hazelaar met donkere rode knoppen begint te botten, het heeft nooit de geur van bloeiende sering en om zich heen geweten, het heeft nooit de gladde bast van kerselaren betast. Neen, de straatlantarens branden nog een beetje in die wereld vóór zeven uur, de grauwe ochtendschemering breekt door, en langs alle kanten laten de fabriekssirenen zich horen... en het volk uit de magnoliastraat en de rozelaarstraat rept zich tussen de sombere linealen van dode straten voort... straten gelijk naast elkaar gelegde lijken, straten die men eigenlijk een nummer moest gegeven hebben, gelijk men ook de doden op de begraafplaatsen nummert, de soldaten in de kazerne, de gevangenen en de veroordeelden, - maar die men integendeel een bloemen-naam heeft gegeven... die men, als een akelige grap, de sparrestraat en de cederstraat, de hazelaar en de zilver-berkstraat heeft genoemd. Zie, en eigenlijk wou ik u deze vrouwen beschrijven uit de sparrestraat en de zilverberkstraat, maar ik zal dat eens op een andere keer doen, hoe zij op de pof leven, scheel en doof zijn, krom en met een bult of met een ijzeren bril. Zie, en ik dacht u ook te schrijven over sociale veranderingen en sociale verbeteringen, polpoets, want er is veiligheid op het werk, er zijn badinrichtingen, er is synthetische zeep en. er zijn synthetische voorbehoedsmiddelen... straks zal er ook nog een synthetische spar en een synthetische zilverberk voor de sparrestraat en de zilver-berkstraat zijn, en kweekt men kinderen in bokalen... maar ondertussen blijft het er grijs en triestig, zijn de vrouwen er oud en dor, met stronkelvoeten en met een ijzeren bril. En hebben ze geen geld om zich al deze synthetische wetenschap aan te schaffen. Zij leven in de diepten van een graf, en de grauwe stenen hunner straten zijn de stenen van dat graf waarin ze geboren werden, rondstompelen, werken en werken, en sterven zullen. En uit de diepten van dat graf roep ik tot u, uit de diepten van dat graf schrijf ik u mijn brief, polpoets... en ook nog iets : het brood deugt hier niet, en de patatten al evenmin.

Louis Paul Boon

minne aan boontje: het is curieus, maar ge zit daar nu in de wijk waar ik een groot stuk van mijn jeugd heb doorgebracht...

EEN AMSTERDAMSE MOSLIMA OP DE BRUGSE PUURTE

INTERVIEW MET HAFIDA SALIKI

Ons Kommeere: Stel je misschien even voor aan onze lezers:

Hafida Saliki: 'Ik ben van Marokkaanse afkomst, geboren en getogen in Amsterdam. Mijn vader kwam naar Frankrijk toen hij 17 jaar oud was, werkte daar in de koolmijnen is doorgereisd naar België om zich uiteindelijk te settelen in Amsterdam. Toen hij voor een langere tijd aan de slag kon als schilder in de haven, kon hij dit succesvol combineren met een opleiding. Hij is nu automecanicien met eigen garage. In 1971 trouwde hij met mijn moeder. Ikzelf werd geboren maart 1972, mijn broer Hassan in '73 en de laatste Rachid in '78. Ikzelf heb nu mijn eigen familie, bestaande uit mijn man Mohammed en onze kinderen Rania en Maroudne.'

Wat heb je gestudeerd?

'Zoals de meeste meisjes heb ik een gewoon schoolleven gehad. Het was niet zo dat ik als moslim een andere keuze heb gemaakt. Op de HAVO (zoiets als handel in Vlaanderen) ging het goed tot de vierde klas, die werd me te moeilijk en ik had geen zin meer in wiskunde en scheikunde. Ik was meer een uitblinker in talen. Voor Duits en Frans had ik altijd tien. Eens van school, was ik vastbesloten zelfstandige te worden. Ik huurde een winkel en verkocht en verhuurde Marokkaanse gelegenheidskledij, kaftans, djellaba's en taksita's, een soort handgemaakte avondjurken met veel kralen. Tijdens de week in de winkel, in het weekend op de bazaar, waar het steeds ge-

zellig is. Je komt er iedereen tegen: alle culturen, alle nationaliteiten.

Waarom verhuisde je naar Gent?

Vooral voor mijn kinderen. De Nederlandse scholen zijn mij veel te soft: kinderen hebben er een grote mond, slaan met de deuren of vechten zelfs met de leraar. Bij mij geldt nog steeds één hoofdregel: wie scheldt, spoel ik de mond met zeep. Mijn kindjes zijn nog klein, maar ze zijn beleefd. De Gentenaren weten hier ook nog wat "dank u" betekent, in tegenstelling tot wat je in Amsterdam soms naar het hoofd geslingerd krijgt. De scholen hier zijn prima, met veel discipline. Mijn kinderen gaan naar het instituut van Gent en ik ben zeer tevreden.

Je spreekt perfect Nederlands. Kostte het veel moeite om de taal te leren?

Ik ben in Nederland geboren en groot geworden, dan is het toch vanzelfsprekend dat je Nederlands spreekt? Toen ik klein was, was ik fan van Sesamstraat en de Fabeltjeskrant, wat zeker hielp. Mijn moeder speelde ook een grote rol. Na school gingen we tweemaal per week naar de bibliotheek en op 14 jaar hadden wij zelfs al een diploma blind typen op zak. Op de middelbare school gingen wij na schooltijd ook naar een practicum Arabische taal.

Lees je graag?

Eerlijk gezegd heb ik niet echt een lievelingsauteur, maar ik hou wel van Danielle Steel en Agatha Christie. Verder lees ik ook graag historische romans, maar even goed het gratis metrokrantje. Bij boekhandel Mekka op de Brugse Poort loop ik ook wel eens binnen, voor boeken, een nieuwe sjaal of een bandana.

We hebben gehoord dat je een soort buurtcentrum voor vrouwen wil opstarten.

Het viel mij op dat er heel wat activiteiten zijn voor vrouwen op de Brugse Poort. Heel goed, maar ieder blijft in zijn eigen hokje. Koken voor Turkse vrouwen, op de koffie bij de Marokkaanse gemeenschap. Waarom niet één plek neutraal van geloof en nationaliteit? Gewoon een multicultureel centrum voor vrouwen, met informatie over het huishouden, kooklessen, de rechten van de vrouw, sollicitatie ondersteuning. En dit op momenten waarop de vrouwen zich kunnen vrijmaken. Het kan dus zeker beter, en misschien begin ik daar ooit plannen voor te maken. Het zou leuk zijn.

Je woont hier nu al een jaar. Wat vind je van de Brugse Poort?

Wat mij het ergste stoort is het racisme. Als je dan Nederlands blijkt te spreken en je ook nog eens aardig blijkt te zijn en niet stiekem twee antennes onder je hoofddoek verbergt, schijnt opeens het zonnetje. Flauw hoor, een non heeft toch ook een hoofddoek op? Wat ik wil zeggen is, geef de mensen een kans. Omdat je de taal niet spreekt, ben je nog geen crimineel. Er zijn zeker rotte appels, maar die vind je overal.

Heb je hier al vrienden gemaakt?

Ja, best wel, mensen in de Marokkaanse kring en ook de Vlaamse en andere nationaliteiten: bij de een is het gewoon elke dag gedag zeggen, en bij de ander is het soms ook samen thee drinken of bij elkaar avondeten.

Wat kan er volgens jou nog verbeteren of veranderen in deze buurt?

Meer speelgelegenheid voor kinderen. Meer tuintjes voor de huizen. En iets waar ik nog steeds niet kan aan wennen is dat het huisvuil zeven hele dagen binnen moet blijven. Waarom geen ondergrondse containers waar je elke dag kleinere zakken in kan doen?

Erik L.

FREDJE ZEGT:

een potse
yoghourt da viertien
doâge openstoat ée
mier cultuur dan
den gemiddelden
amerikoan

EEN WENS, EEN DROOM?

Er was eens een cactus die stond te dromen
Dat er een bloempje bij hem zou komen
Zelf vond hij zich maar saai met een eentonige kleur
Om dan nog niet te spreken van enige geur
Zijn kleur was groen en hij had lange witte haren
Maar als er een bloem bij hem wou komen kon hij zich daarachter scharen
Maar vele jaren gingen voorbij
En hij zuchtte, "nog steeds geen bloemetje voor mij..."

Maar opeens stond er opzij in de pot
Een klein groen plantje hij werd haast zot
De groei werd door hem angstvallig bekeken
Dat duurde gelukkig niet vele weken.
Er kwam een klein viooltje uit het plantje omhoog
Met verschillende kleuren uit de regenboog
Het was van weerszijden liefde op zicht
Het viooltje was voor de cactus gezwicht
Ze gaf hem tien bloemen en soms zelfs meer
Zijn wens was uitgekomen deze keer.

Corrie

'T SCHRIJFSTERKE

Ze lag te schrijven op den tuug
En't zag ter almoal vrie serieus uit
't Cafe woas geintrigeerd van't ieste moment
Zu een schuun madam aliene, alien hier aan den tuug.
Da hahn z'in honderd joaren hier nog nie gekend

Ik zat aan den andere kant van den tuug
't Leven ging zijne gang
Op guul de wireld in mijn uugen
Moar de kans dat hij zoe stoppen
Mee droaijen in mijn huufd
Woas nog gien reden van te stoppen
Mee drinken aan den tuug

Ze schreef gelijk bezeten
Heur leven hingt er vanaf
Hoe mier kaffees da ze dronk
Hoe mier mannen in het graf
En op het graf waardahn ze dansten
Uit armoe rond heur lijf
Beet ze tons kier op heure stylo
Moar puur uit tijdverdrijf

Aldeur mijn loatste geld
Lag ik te loeren noar da meiske
Een engelke van boven
Op een wolkske deur de lucht
Lag ze doar toch zu schuun te schrijven
Da hoa'k nog nuujt gezien
'k Nam mijn courage in mijn handen
Want wa ze schreef da moest ik zien

Refrein
Altijd iemand
Juust oas g'het nie verwacht
Altijd iemand
Die achter 't hoekske wacht

't Schrijfsterke geconcentreerd
Op't schrijven van heur schrijfsels
Gaf mij de schuunste keure
Van te zitten neverst heur
Achter wa pinten en nen babbel
Over schrijverkesverdriet
Vroeg ik moar meiske toch
Wa schrijfde gij?
Vertel mij wadde ziet

't Schrijfsterke moest lachen
Mee mijn boekskén op den bar
z'Hoa ter woarschijnlijk zu al duusd g'had
't len al zotter dan bizar
Moar 't woas gien reden van te zwijgen
Want ik hoa heur iets gevraagd
Zee ze Mijnhier 't zijn simpel duupzantses
Veur het kind da 'k in mij droag

Herhaal refrein

't Woas veel te lang geleng
En al de vrienden woaren wig
Zij dronk ne kaffee ik een pintse
'k Schreef 't op en ze woas wig

'T VERTELLEMENT

Moe'k uh nuh kier wa vertellen
Ge moet moar wuiven oas't nie past
w'Hangen hier nuh toch huug en druuge
In't kroaienest van onze mast
't Komt al zulang vanuit ons herte
Al duusdenien joar doen w'ons best
De guule wireld meug het weten
Da't nuh veur echt es zonder geste
Meug'k nuh kier schudden aan uhw mehwen
Veur elk ons kind nen goeiendag
Of druumde liever van da woater
Woarda den buut nie voaren mag ?

Moe'k uh nuh kier wa verklappen
Ge moet moar springen oas't nie past
w'Hangen hier al te langk tegoare
Gelijk tropisch fruit boven den bast
Ons vlies en vel en slecht karakter
Wor' juust verslonden veur de smoak
Alien de pitten loaten z'achter
't Zwart licht van't gien da w'hehn gekroakt

Refrein
Mens moeilijke mens
Kruipt uit uhw graf en doe ne wens
Mens altijd moar mens
Loat nuh mijn huufd mee gerust
En stop mee diene grijs

Moeste moar toch kier vijfve luisteren
Noar 't gien da uh nie interesseert
Misschien dadde tons zoet beseffen
Da't gij zijt die ons ambeteert
En blijf moar vloeken gelijk ne ketter
Steek het op iederien die passeert
Op't eind van uhwen wireldoorlog
Hehd ons tons al vermassacreert

Herhaal refrein

De tien verschillen

ÉÉN BUURT,VELE NATIONALITEITEN.
ELK EEN BEETJE ANDERS
EN TOCH ZO GELIJKEND.
Aflevering vier: de kruidenier

DE OERKRUIDENIERS

Deze fijne mensen bieden ons reeds 35 jaar versproducten aan in hun kleine kruidenierszaak aan de Bevrijdingslaan. Je gaat er niet enkel voor het ruime aanbod, maar ook voor de laatste buurtnieuwttjes. Terwijl je bijpraat kun je kiezen uit een eersteklas fruit -en groentenhoeke, een mooi assortiment pralines, en rekken gevuld met de doorsnee huishoud- en keukenproducten. De prijzen concurreren met die van de supermarkt en de bediening gebeurt met de hartelijkste glimlach. Zelfs op zondag, want de sluitingsdag ligt op woensdag. De absolute toppers zijn de versbereide groentesoep en hutsepote. Een extra dienst is de thuislevering van boodschappen bij iets minder mobiele klanten.

DE NIEUWE KRUIDENIERS

Met de komst van verschillende nationaliteiten op de buurt, is het niet vreemd dat er ook vraag is naar een pak nieuwe producten. Die kunnen we vinden in één van de vele nieuwe kruidenierszaken op de Brugse Poort. Wie zich afvraagt waar je de Harira kan kopen die in Marijke's soecept elders in deze Kommeere opduikt, twijfel dan niet. De nieuwe buurtkruideniers hebben het zeker op de plank staan. Het aanbod is zeer exotisch en enorm uitgebreid. Ook hier de klassiekers als groenten, fruit en huishoudproducten. Maar ook fetakaas en een keur aan specerijen. De prijzen zijn democratisch en de bediening correct. Hier kan je tevens op zondag met je boodschappenlijst langskomen. Het publiek is heel divers en de sfeer zeer gemoedelijk.

Tekst en foto's: Davy

SUPERSOEPEN (de temperatuur stijgt)

In deze barre, koude en donkere tijden heeft een mens warmte nodig. En warmte wordt opgewekt door energie. Energie is tegenwoordig heel duur, maar er zijn goedkope alternatieven!

Enkele tips

Tijgerbalsem of je danst, the whole night long, of je hokt op een variabele wijze samen, of je stopt een kersenpittenkussentje tussen je benen, of je strijkt je in met warme melk en honing of je bedekt je huisje met wollen dekentjes of je opent een fles whisky. Maar het beste alternatief, het gat in de toekomst dat de ozonlaag gaat dichten is:

SUPERSOEP

Ik heb twee variaties op het menu... en je wordt van beide ongelooflijk HEET.

De energie zal door je huis vliegen. Dit wel onder absolute voorwaarde dat je de recepten letterlijk en figuurlijk volgt! Houd je lepel tussen je vingertoppen, met heel veel hartstocht en als je het toch te warm krijgt ... kan je nog altijd naakt koken. SMAKELIJK!

Ajuinsoep:

Ingrediëntjes:
4 grote uien
1,5 liter water
bakboter
peper en zout
runderbouillon
parmezaanse kaas (garnituur)
4 sneetjes wit brood (extra)

Ontdoe de uien van hun rokje, dit met een zachte hand... laagje per laagje. Hak de uien met een passionele instelling. Fruit de stukjes ui in de bakboter onder regelmatig roeren. Verkoel met water en voeg de bouillonblokjes toe. Breng alles aan de kook. Laat alles een kwartiertje pruttelen onder een deksel. Mix de soep en breng op smaak met peper en zout. Serveer dit alles in roze kopjes met roodgelakte nagels.

Tip van de maand:

Een algemeen gevolg veroorzaakt door het slurpen van ajuinsoep is winderigheid. Daarbij wordt winderigheid niet gedefinieerd als een turbulente luchtstroming rondom een depressie, maar als een persoonlijke wind die meestal langs achteren optreedt... wees dus gewaarschuwd.

Harira:

Ingrediëntjes:
500 g lamsschouder
2 eetlepels olijfolie
2 grote knoflooktenen
2 kleine, gesnipperde uien
2 theelepels komijn
2 theelepels paprikapoeder
1 laurierblaadje
2 eetlepels tomatenpuree
1 liter runderbouillon
850 gram kikkererwten
800 gram tomatenblokjes
koriander
bladpeterselie
plat brood
Ruk het vlees in kleine stukjes

Roerbak het vlees onder een toets van knoflook. Voeg de komijn, het paprikapoeder en laurierblaadje toe en bak ze mee tot ze beginnen te geuren. Open het blikje tomatenpuree, lik je bebloede vingers af en bak al roerend 2 minuten mee. Schenk de runderbouillon erbij, roer goed en breng alles aan de kook.

Giet de kikkererwten af en doe ze in de pan.

Voeg de blozende, onschuldige tomaten en gehakte koriander en peterselie toe, roer alles goed door elkaar en breng aan de kook. Draai het vuur laag en laat alles 2 uur sudderen tot het vlees mals is, roer af en toe, breng de Harira op smaak met peper en zout en garmeer met extra korianderblaadjes...

Tip van de maand:

Meer smaak zonder velletje: laat de kikkererwten een nacht weken en verwijder de volgende dag de velletjes door de erwtes zachtjes (erwtjes zijn heel gevoelig) tussen uw handen te wrijven tot de velletjes loskomen en naar boven komen drijven. Schep ze van het water af. Doe vers water bij de kikkererwtjes tot ze onder staan en kook ze tenminste 1 uur, tot ze lekker zijn.

Ik zou zo zeggen: 'Brugse Poort', verenigt u!

...En we gaan het samen warm tot heet maken op 4 februari, want die dag roepen we uit tot wereldsupersoepdag. We serveren onze soepen in het uur blauw met rode oortjes en dit zal voor aardverschuivingen zorgen.

Marijke

LEREN EN LEVEN OP DE BRUGSE POORT

De kop boven dit stuk zou de lijfspreuk kunnen zijn van Kaat, Pascale en Stien. Dat zijn drie vurige dames die op de wijk wonen en met 'leren' hun boterham verdienen. Beter gezegd, met mensen iets aan te leren. En heel vaak zijn hun studenten ook buurtbewoners.

Ons Kommeere: Waar werken jullie?

Kaat: Wij werken in Leerpunt. Dat is een organisatie die cursussen aanbiedt voor volwassenen. Onze lokalen vind je in de Lammensstraat, schuin over het kruispunt Duizend Vuren bij de Begijnhoflaan.

Wat kan ik er komen leren?

Pascale: Volwassenen die vlot Nederlands spreken en begrijpen kunnen bij ons verschillende cursussen volgen: Nederlands, wiskunde, Frans, Engels en computerles. We hebben ook een interessant aanbod algemene vorming: kunst en cultuur, gezondheid en communicatie. Anderstaligen kunnen in Leerpunt een cursus Nederlands volgen.

Iedereen kan dus van alles komen leren bij Leerpunt?

Stien: Iedereen is welkom om eens langs te komen, maar we zijn geen privé-school of universiteit. Leerpunt is een centrum voor basiseducatie. Dit

wil zeggen dat we basiskennis aanleren. Ons publiek bestaat uit mensen die kansen gemist hebben op school. Wij bieden een omgeving waar ze op hun eigen tempo kunnen leren. We staan voor een persoonlijke aanpak en een aanbod op maat.

Pascale: Daarom dat we eerst een intakegesprek organiseren

Wat is dat juist, zo'n "intake"?

Pascale: Eerst via de telefoon, en later in de lokalen van Leerpunt, hebben we een gesprek met de geïnteresseerden. We leggen uit wat Leerpunt precies doet en gaan na of we de mensen kunnen verder helpen. Wanneer blijkt dat onze verwachtingen en die van hen overeenkomen, kunnen ze inschrijven. Is dat niet zo, dan proberen we ze door te verwijzen naar andere organisaties.

Moeten mensen betalen voor de lessen?

Kaat: Leren kost natuurlijk geld, maar omdat het om aanleren van basisvaardigheden gaat, houden we de prijzen

laag. De cursisten betalen eigenlijk alleen een bijdrage voor de kopieerkosten.

Wanneer vinden de lessen plaats?

Kaat: Je kunt enkel les volgen tijdens weekdagen. Er zijn drie lesmomenten in blokken van drie uur: 's morgens, 's middags of 's avonds. Dat is interessant voor wie werkt of kinderen heeft. Daarnaast is er ook het open leercentrum waar cursisten buiten de lesuren kunnen langskomen om extra te oefenen.

Stien: 'Bij Leerpunt kun je nieuwe dingen leren, je ontmoet er mensen, en dit alles op wandelafstand van je voordeur'

Waarom moeten de mensen bij Leerpunt inschrijven?

Pascale: We kunnen dat best tonen met een voorbeeld. Een vrouw van midden dertig werd ontslagen als textielarbeidster, komt bij Leerpunt en volgt daar verschillende cursussen. Hierdoor leert ze niet alleen nieuwe vaardigheden, maar groeit ook haar zelfvertrouwen. Nu heeft ze een voltijdse job, een pak nieuwe vrienden en ze gaat mee als ambassadrice voor Leerpunt op contactavonden in heel Vlaanderen.

En de Brugse Poorters kunnen er ook nog bij?

Stien: Heel zeker! Ikzelf woon vijf jaar in de buurt, Pascale en Kaat elk twintig jaar, en samen willen we de buurtbewoners uitnodigen eens langs te komen op Leerpunt. Je kunt er nieuwe dingen leren, je ontmoet er mensen, en dit alles op wandelafstand van je voordeur.

Dat staat genoteerd.

Davy
Foto: Dirk

Meer weten?
Leerpunt Centrum Basiseducatie
H. Lammensstraat 10 9000 Gent
☎ 09-224.24.12
info@cbegent.be

WATERSPOOR

de hardheid van water
wolken blozen
rimpels in stenen leed

de wijk op flanellen benen
wassend spoor
kots in goten

lozende indringer
etterende riolen
schaduwspoor

een stadsmus oliet
haar gedroogde veren
met de zachtheid van water

het is volle maan
de wolven zijn bloeddorstig
de schapen blaten

VIBRATIES

In bedwelmende grond
ontbloemde geheimen
pijnscheuten
mist zuigt bodem leeg
weerstand ontbloot de schoot

in een bad van licht
amandelogen
tweede huid in vlezig rood
waait van gratie

in een bed van gastvrijheid
met guitige scheuten
wentelt de Brugse Poort zich
een bed van sierlijkheid

Nat voelt het gras aan
de slakken komen buiten
regenboog verschijnt

Moerassig landschap
gebied voor ingewijden
kikker kwaakt luider

donkere wolken
de visvijver is bedreigd
een ijsvogel landt

Erika

STOUTE (?) SCHOENEN

Soms verdenk ik mezelf ervan een dame te zijn. Ik bedoel, dat moet haast wel: ik pluk mijn wenkbrauwen met doelgerichte precisie, draag nylonkousen op elegante wijze, weet feilloos eyeliner en mascara te hanteren en ben verliefd op mijn schoenen.

Elke rechtgeaarde dame heeft wat met d'r schoenencollectie. Het is daar dat lijnen worden getrokken, onderscheiden worden gemaakt tussen vrouwen en dames.

Sinds een aantal maanden heeft zich echter een paar nieuwkomers in mijn eigen verzameling gewerkt. Buitenschoentjes. Stoere, dikbezoolde, enkelhoge, waterdichte en met stevige rijgkoorden beslagen stapschoenen. Ze jagen alle bontgekleurde en elegante muiltjes de stuipen op het leer. Tot voor kort waren zij het, mijn trouwe bondgenoten op een tocht door Argentinië. Alle hakjes, botjes en stiletto's bleven in die dagen stiefmoederlijk in de kast. Mijn trekkers duldden slechts het gezelschap van een paar teenslippers. Samen hebben we de stranden van oceanen bewandeld, de straten van metropool Buenos Aires, stoffige bergpaden en besneeuwde toppen.

Tegenwoordig zitten we weemoedig uit het raampje van treinen naar Vlaamse landschappen te staren. Pendelen naar Brussel. We sluiten onze ogen en wanen ons even terug daarbuiten. Dan huilen we wel in eens in gedachten.

Soms verdenk ik mezelf ervan een zigeunerin te zijn. Ik

bedoel, dat moet haast wel: er zijn dagen dat men me zeer on-damelijk op de trein kan zien zitten pendelen... met trekkersschoenen aan. Klaar om te vertrekken; eender waar, dan en daar. Een staaltje van nostalgie. Een eigenwijze vorm van vrouwelijkheid.

Melancholisch zijn we ook aan de keukentafel, mijn schoenen en ik, herinneringen ophalend aan onze glorieuze tijd samen. Of wanneer we de sombere gevallen pracht en de koude gezelligheid van de Belgische herfst wel erkennen, maar niet delen. Wanneer we de burens ruzie horen maken. De onbeschrijflijke lichtheid van het allemaal.

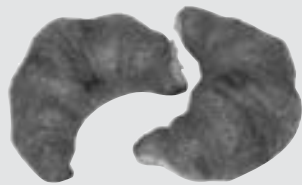
Zo nu en dan halen we niettemin adem, voelen het bloed opnieuw door onze aderen en zolen stromen. We zuigen dan gretig diezelfde gehate koude lucht op als was het een kostbaar levenselixir en verwelkomen hemellichamen bij nacht als de enige ware ijkpunten. We gaan naar parken als regenwouden en supermarkten als eilanden van landen. De kans ligt voor het grijpen. Het volstaat de voordeur achter ons toe te trekken. De wijde wereld in. De Brugse Poort in.

Inke
Foto: Marc

Wisten jullie dat ...

... het uiltje dat wij in de volksmond ordinair 'bosuil' noemen eigenlijk luistert naar de wel-luidende Latijnse naam 'Stix aluco'?

... de croissant uitgevonden werd in 1683? In Wenen werd toen het Turkse leger netjes in de pan gehakt, en als teken van de overwinning werd het halve maan broodje geboren in de oven van de Weense bakkers. Verwijzend naar de sikkel die verwerkt zit in de Turkse vlag. Dus niks Frankrijk.

... 'duimbreuken' de meest voorkomende breuken zijn bij auto-ongelukken? Heel veel mensen rijden met de duimen achter het stuur gehaakt. Een makkelijke pose, klopt, maar kan dus zeer pijnlijk zijn als het erop aankomt. Let er dus toch maar op als u de volgende keer achter het stuur kruipt!

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

ZIN EN ONZIN, GEVLEUGELDE WOORDEN, BESCHETEN COMMISSIES EN RODDELS ...

Horen zeggen dat ...

... Beke zich altijd overal met de fiets naartoe begeeft om de eenvoudige reden dat hij eigenlijk geen rijbewijs heeft.

... er nooit onkruid kan groeien aan de gevel van 't Anker omdat iedereen telkens weer in geval van hoge nood tegen die gevel gaat staan pissen. 'Staan' pissen? 't Zijn dus de mannen die de straten onkruidvrij houden.

... de Buffalo's hun naam te danken hebben aan Buffalo Bill die op 20 september 1906 voor de laatste keer ons land heeft aangedaan. Naar het schijnt stonden zijn tenten opgezet vlak naast het voetbalveld van de AA Gent en zo zou het een met het ander in verband staan.

... Halloween dit jaar niet zonder bloedvergieten is gepasseerd. t'Is te zeggen: zonder eigeel vergieten. Menig rauw ei heeft zijn weg gevonden en zichzelf te pletter zien vliegen tegen de gevel van E. Naar E. ons wist te vertellen is eigeel een vies boelke dat zich niet makkelijk laat verwijderen van arduin. Tss tss, de jeugd van tegenwoordig.

Ons laten wijsmaken dat ...

... borsten van borstvoedinggevende vrouwen óók reageren op de honger geluidjes van ándere baby's. Informatie uit de 1e hand van nieuwe mama K.

... bananen eten de beste remedie is tegen krampen in de tenen. Dit wisten de zusjes Tijsebaert te vertellen. En thee van Kat-tenstaart - het onkruid, mensen, het onkruid - was ook ergens goed voor; maar dat moeten we nog eens opnieuw vragen aan de zusjes.

Gevleugelde woorden voor deze editie ...
'als da dier nog lang gaat duren, dan zal da dier rap gedaan zijn'

Ten slotte nog een innige deelneming gericht aan F. Bij zijn laatste versienummer tje lokte hij, na zelf de voorziet gegeven te hebben onder de vorm van 'amai, voor een vrouw van uw leeftijd edde gij nog een stevige kont', volgende reactie uit: 'vrouwen met een kont lijkt die van mij, spreken niet tegen gasten met een smoel lijkt die van u.' Hierbij wensen we F. alle sterkte toe bij zijn revalidatie.

Opgetekend door Els

NIEUW te MARIAKERKE

2000 M² FUN & FITNESS

Cardio-fitness
Spierversteviging
Krachttraining
Groepslessen
Spinning
Trilplaat

Rugschool
Personal training
Voedingsadvies
Zonnebanken
Sauna
Gezellige sportbar

BEWEEG ... EN VOEL HET VERSCHIL

Brugsesteenweg ter hoogte van nr. 585 - 9030 Mariakerke
Tel.: 09/227.80.95 - www.nolimitsfitness.be

‘DE KOKERS’ BEREIDEN EEN BUURTMAALTIJD

Rond de middag bereidt bewonersgroep De Kokers een buurtmaaltijd in zaal de Ooievaar. Vandaag op het menu: Tomaat-pompoensoep, kalkoenstoofvlees, tagliatelle, Marina's koekjes. Dit alles voor het luttele bedrag van vijf euro. Iedere derde dinsdag van de maand.

Reserveren kun je elke voormiddag bij het onthaal van het Buurtcentrum, aan de Kokerstraat 36.

Foto's: Anne

Foto's: Els

Breng je oplossing binnen bij De Vieze Gasten of stuur ze naar dvg@deviezegasten.org en win 2 tickets voor een voorstelling naar keuze.

ANTI-CRISIS

GROOT- EN KLEINHANDEL

BEVRIJDINGSLAAN 27-29 9000 Gent

☎ 09 226 39 072

Open : 09u00 - 19u00 - Zondag gesloten

WWW.ANTICRISIS.BE

Hoe gehakt mijn leven veranderde

Vroeger, voor gehakt mijn leven veranderde, was mijn leven saai. Ik werd tegen de middag wakker, hijste me uit bed, trok mijn jogging aan, at, keek naar de heruitzendingen op televisie, at, keek tot diep in de nacht naar de beeldbuis, at chips en ging slapen. Eén keer per week doorbrak ik mijn dagelijkse routine. Die dag werd ik tegen de middag wakker, hijste me uit bed, propte mezelf de douchecabine in, trok een schone jogging aan, at en ging naar de winkel. Gelukkig ligt de Aldi maar honderd meter verder. Uitgeput kwam ik aan en laadde mijn winkelkarretje vol met eten waaronder het befaamde gehakt. Ik duwde het karretje tot bij mijn voordeur en toen ik het had uitgeladen, liet ik het daar staan.

Zoals gewoonlijk haalde ik een snee witbrood uit de plastic zak en besmeerde die rijkelijk met een dikke laag rauw gehakt, en strooide er wat zout over. Ik

liet het me goed smaken en zette mijn dagelijkse routine verder.

Na 'Tien om te zien' was het, zoals iedere avond, tijd voor mijn grote boodschap. Ik zat rustig wat deuntjes te fluiten toen ik geklop hoorde. Omdat ik dacht dat het op de buitendeur was, bleef ik stilletjes zitten waar ik zat. Maar toen er nogmaals werd geklopt, merkte ik dat het vanuit mijn eigen lichaam kwam. "Binnen", zei ik met een klein stemmetje. "Nee, je moet "buiten" zeggen," klonk een zachte stem. "Euh, buiten dan," stamelde ik. Toen voelde ik iets vreemds aan mijn aars. Ik keek tussen mijn benen... okay, correctie, ik zette mijn voeten eerst een meter uit elkaar en kon dan pas tussen mijn benen kijken. En daar zwaaide hij me toe: mijn lintworm. Ik hielp hem naar buiten en keek vertederd toe hoe hij in mijn handen lag. De lintworm bleek een echte spraakwerval te zijn. Hij was wel een beetje saai, maar dat wou ik wel door de vingers zien. Als ik ze ver genoeg opensperde, dan lukte dit nog net. Na een avondje gezellig televisie kijken waarbij Linnie enkel tijdens de reclame mocht praten, duwde ik hem terug waar hij vandaan kwam, want hij had een beetje honger. Sinds Linnie in mijn leven is, voel ik me veel gelukkiger. Ik vermager en heb iemand om mee te praten. Gehakt kan daadwerkelijk je leven veranderen.

Cindy
Foto: Ruark

Zoek de **zeven** verschillen

Foto: Paul

Marijke

LITERAIR TOCH

Wat kon worden verwacht is dat de literaire avond (op 16 november Bij De Vieze Gasten) zou kunnen bekoren. Dat deze avond vele zielen zou beroeren. Wat wil je dan nog meer? Dat woorden aaneengerijgd je meeslepen op de golven van het Brugsepuurtse leven. Waar mensen gewoon even stil willen staan bij de dagelijkse gebeurtenissen van het verborgen menselijke leven. Dat je wegdroomt doorheen de jaren van een leven en dat hier of daar een paar vaststaande historische of biografische feiten fotografisch gegrift zijn in je eigen levensloop. Een literaire avond vol van prachtige details over het leven van 'de mens'. De levensloop van de mens in het kort samengevat door prachtige teksten door mensen opgeborreld en bedropen met wat wijn en azijn. Ach ja, het moet wel zo overkomen. Het leven beschreven is nooit wijn vrouwen gezang... maar een ietsje meer tussen het gekke leven en gekruist en gekruid met wat onzin en vol liefde voor het woord. Het woord dat zoet en zuur kan gesmaakt worden. En dat noemen zij dan begot ook met een mooi woord literair. Zoiets overkwam de Brugse Puurtbuurt... Dat moesten zij hebben en ze hadden het klaargestoomd ter meerdere eer en glorie van zijn geleerde publiek. De Schuunschgreivers zetten de buurt op de culturele kaart. Voorgoed, basta.

Erik

Dichter/performer Stijn Vrancken

Foto's: Markass

Jozef (75) is geboren en getogen in de Brugse Poort en woont met zijn vrouw Marcella (80), in de Korhoenstraat. Hij is geboren in het Luizegevecht en heeft in alle textielfabrieken van Gent gewerkt. Tot vijf jaar geleden beoefende en doceerde hij de 'iado', een Japanse gevechtstekunst. (Foto: Kathleen)

Rita mode

Kleding voor hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

☎ 09 226 31 49

LORD OF KEBAB

Bevrijdingslaan, 150 9000 Gent
GEZELLIGHEID TROEF
GEWAARDEERDE KEUKEN
OPEN VAN 10u00 TOT 00u30
SLUITINGSDAG MAANDAG

Café 't Smiske

Bevrijdingslaan 160
9000 Gent

Handelaars en zelfstandigen van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen? Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven: 20 € voor 1/8ste pagina - 60 € voor 1/2 pagina en 90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07 (De Vieze Gasten)

Welkom in uw ING-kantoor

De Clercq Patrick & Co

Bevrijdingslaan 155 9000 Gent

☎ 09/2261757 ☎ 09/2267705

de.clercq-gent.brugsepoort@ing.be

